

ním názorem odvolacího soudu, že nedostatek členství v družstvu nemůže míti v zápětí neplatnost směnky jinak bezvadně vystavené. Žalobkyně v dovolací odpovědi připouští, že členem záložny, jež je společenstvem dle zákona č. 70/73 ř. z., byl Bořivoj B., nikoli jeho bratr Čestmír B. Činnost žalobkyně ve smyslu § 1 tohoto zákona musí směřovati jen ku podpoře výdělků nebo hospodářství jejích členů. Žalobkyně však poskytla podle rozsudkových zjištění úvěr oběma žalovaným, kteří jí k jeho zajištění vydali směnky jakožto příjemce, uzavřela tedy zápůjčku i s nečlenem. Takovéto poskytnutí zápůjčky je podle stálé praxe nejvyššího soudu jednáním nicotným ve smyslu § 879 obč. zák., pokud to není ve stanovách dovoleno. Tuto námitku občansko-právní mohl dovolatel vznést proti přímému smluvníku ve směnečném řízení, poněvadž sporná směnka byla vydána ke krytí závazku z nicotného jednání. Že žalobkyně mohla podle stanov poskytovat zápůjčky též nečlenům, se ani nepokusila tvrditi, naopak tvrdila, že strana žalovaná, to jest oba žalovaní — je jejím členem, — což se však ohledně Čestmíra B. objevilo nepravdivým. O tom, že úvěrní závazek prvního žalovaného měl býti upevněn převzetím závazku druhým žalovaným, nečlenem, směnečně, nebo že šlo o jeho nřístup k dluhu prvního žalovaného ve smyslu §§ 1344. 1347 obč. zák., — což by nevybočovalo z mezí zákona (rozh. 11.470, 11248 sb. n. s.) — nebylo žalobkyní nic tvrzeno v první stolici.

Čís. 13197.

K veřejným orgánům uvedeným v § 172 čís. 1 ex. ř., jež mají býti k rozvrhovému roku obeslány, náleží i Všeobecný pensijní ústav, je-li z exekučních spisů, nanejvýš z odhadního protokolu, jakož i přihlášek jiných veřejných orgánů zřejmo, že prodané nemovitosti sloužily podniku povinným provozovanému.

Okolnost, že Všeobecný pensijní ústav nebyl uvědoměn o dražbě, má jen ten význam, že nemůže již žádati uspokojení svých pohledávek, jež k dražbě nepřihlásil, v přednostním pořadí, nýbrž teprve po uspokojení vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1934, R II 581/33.)

Proti usnesení exekučního soudu, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, podal rekurs Všeobecný pensijní ústav Úřadovna »A« v Brně. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Jest sice pravda, že exekuční soudy mají uvědomovati ve smyslu výnosu ministerstva ze dne 14. března 1924 také Všeobecný pensijní ústav, jest-li na nemovitostech do dražby daných zajištěno právo zástavní pro daň výdělkovou, avšak, nebyl-li stěžovatelce proti předpisu tomu a proti předpisu § 172 ex. ř. dražební edikt doručen a nepřihlásila-li v důsledku toho nedoplatek příspěvků ani k dražbě, ani k rozvrhu, není v zákoně předpisu, by v tom směru byla náprava zjednána, pak-li její pohledávka není patrna ani z pozemkové knihy, jak tomu jest i v tomto případě. Jest tu poukázati k tomu, že dražební edikt byl řádně uveřejněn a vyhlášen a také v pozemkové knize bylo poznamenáno, že dra-

žební řízení bylo zahájeno, takže všem účastníkům byla poskytnuta možnost zjednat si vědomost o dražbě a učiniti přihlášku. Předpis § 172 ex. ř. čelí jen k ochraně věřitelů knihovních, jímž však stěžovatelka nebyla. (Viz i čís. 4878, 5028 a 9959 sb. n. s.)

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil rozvrhové usnesení soudu první stolice v odstavci B. 6 a to do výše pohledávky Všeobecného pensijního ústavu a uložil prvnímu soudu, by k rozvrhovému jednání v rozsahu zrušení ustanovil nový rok k ústnímu jednání a na základě něho aby znova rozhodl.

Důvody:

Podle § 209 ex. ř. mají býti k rozvrhovému roku kromě jiných osob obeslány i veřejné orgány uvedené v § 172 č. 1 ex. ř. K nim náleží se zřetelem k výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 14. března 1924 čís. 7403 (uveř. jako čís. 13 Věstníku z roku 1924) také Všeobecný pensijní ústav, ano z exekučních spisů a jmenovitě z odhadního protokolu, jakož i z přihlášek jiných veřejných orgánů dalo se souditi, že prodané nemovitosti sloužily podniku povinnou stranou provozovanému, u něhož mohly z důvodu pojistného vzniknouti Všeobecnému pensijnímu ústavu pohledávky z pojistného, požívající zákonného zástavního práva. Nesejde na tom, že Všeobecný pensijní ústav nebyl uvědoměn o dražbě. To má nyní jen ten význam, že podle § 172 druhý odstavec ex. ř. nemůže již žádati uspokojení svých pohledávek, jež k dražbě nepřihlásil, v přednostním pořadí, nýbrž teprve po uspokojení vymáhající věřitelky, kterou byla Městská spořitelna v P., tedy z částky, které se dostalo v odst. B. 6 knihovní věřitelce za ní následující, totiž Rolnické záložně v D. a proto bylo jenom v tomto rozsahu vyhověti návrhu dovolací stížnosti na zrušení. V tomto rozsahu bylo pro zmatečnost rozvrhové řízení zrušiti. (§ 477 čís. 4 c. ř. s., § 78 ex. ř.)

Čís. 13198.

Věřitel jest povinen (§ 1416 obč. zák.) použití zaslaných mu peněz nejprve k úhradě splatné již vyrovnací kvoty.

Pokud lze s hlediska § 57 vyr. řádu z roku 1914 prominouti krátké prodlení v placení vyrovnací kvoty, jež bylo způsobeno tím, že si dlužník vyžádal dříve o správnosti věřitelova požadavku vyjádření odborníka.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1934, Rv II 59/32.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované firmě nepřipustnosti exekuce, již vedla žalovaná k vydobytí pohledávky. O jmění žalobkyně bylo zahájeno vyrovnací řízení, jež bylo potvrzeno. Žalobkyně tvrdila, že, zaplativši žalované před 1. srpnem 1930 529 Kč 30 h, zapravila vyrovnací splátku dospělou dne 1. srpna 1930. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v